

žalovaného bez ďalšieho kvalifikovali ako podnecovanie k zločinu shluknutia podľa § 4, odst. 1 a § 6, odst. 1 zák. čl. LX:1914, ku ktorému zločinu obžalovaný inkriminovanými výrokmi verejne podnecoval. Preto vyhovel najvyšší súd zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva, postupoval podľa odst. 1 § 33 por. nov. a uznal obžalovaného vinným v zažalovanom prečine.

Ponevác krajský súd o podmienenom odsúdení na tom istom skutkovom základe už rozhodoval, nebolo treba vrátiť vec súdu prvej stolice k novému rozhodovaniu. Najvyšší súd nepovolil obžalovanému podmienené odsúdenie z dôvodu verejného záujmu podľa § 35 zák. na ochr. rep., lebo také podnecovanie k násilnostiam proti úradom neľze nechať bez skutočného výkonu trestu, lebo treba verejnosť od páchania podobných, pre verejný poriadok nebezpečných trestných činov varovať. Podmienky pre priznanie štátneho väzenia neboly shľadané, lebo trestný čin nesvedčí svojou povahou snahe smerujúcej na usporiadanie vecí verejných alebo sociálnych.

Čís. 5280.

K objektivní skutkové podstatě zločinu podle § 185 tr. z., pokud jde o ukrývání a na sebe převedení ukradené věci, se vyžaduje aktivní činnost pachatele.

Požitií odcizených potravin spadá pod pojem »převedení na sebe«.

V případech podílnictví podle § 186 a) tr. z. nemá sčítací zásada § 173 tr. z. místa.

Vyžaduje se tu, aby se vědomí podílníkovo o hodnotě ukradených věcí vztahovalo na tu kterou krádež, z níž podílník jednu nebo více věcí na sebe převedl.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1935, Zm I 1130/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 30. července 1934, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) tr. z., rozsudek v napadené části jako zmatečný zrušil a vrátil věc soudu prvé stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Obžalovaný uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5, 9a) a 10 tr. ř.

Provádějíc zmatek čís. 9a) § 281 tr. ř. má stížnost sice pravdu v tom, že k objektivní skutkové podstatě zločinu podle § 185 tr. z., pokud jde o ukrývání a na sebe převedení kradené věci, vyžaduje se aktivní činnosti pachatele. Proti zásadě té se však ani rozsudek nalézacího soudu neprohřešil, nýbrž zjistil aktivní činnost stěžovatelovu ohledně věcí kradených, a to, že stěžovatel věci J. S-em a A. P-em odcizené a do jeho bytu přinesené společně s těmito dvěma snědl. Výtka stížnosti, že pouhé

snědení věci určitou osobou není aktivní činností osoby té oproti oné věci, není důvodná. Již vídeňský nejvyšší soud rozhodl a odůvodnil (sbírka čís. 2842), že pod pojem »na se převedení« spadá i požití odcizených potravin, a s názorem tím je ve shodě i nynější judikatura při řešení otázek obdobných (čís. 1635, 1765 sb. n. s.).

Naproti tomu nelze zmateční stížnosti upřít oprávnění, pokud jasným odkazem s hlediska zmatku čís. 10 § 281 tr. ř. napadá rozsudek pro jeho nesprávný právní názor, že »celé jednání vzhledem k časově rychle za sebou následujícím případům musí býti posuzováno za jediný celek«. Příznávat se tak napadený rozsudek k zásadě, že nutno tu sčítati hodnotu věcí z jednotlivých krádeží pocházejících, a dospívá s tohoto nesprávného hlediska právního k výroku odsuzujícímu stěžovatele pro zločin podle §§ 185, 186 a) tr. z.

Paragraf 186 tr. z. obsahuje dvojí skutkovou podstatu (lit. a), b). Rozdíl mezi oběma je v tom, že podle lit. a) zločinná kvalifikace podílnictví plyne ze zločinné povahy činu hlavního (krádeže), kdežto podstata lit. b) — nehledíc ke zločinné povaze činu hlavního — řídí se cenou věcí ukrytých, na sebe převedených nebo prošantročených. V souzeném případě nelze již vzhledem k úhrnné ceně všech uvedených věcí čin stěžovatelův posouditi podle § 186 b) tr. z., neboť i při sčítací zásadě u § 186 b) tr. z. podle výslovného znění zákona přípustné, nepřevyšuje cena všech věcí 2.000 Kč.

Zločinná kvalifikace, na kterou soud nalézací usuzuje, dala by se proto dovozovati toliko z předpisu § 186 a) tr. z., tedy jen tehdy, kdyby bylo zjištěno, že stěžovateli bylo povědomo, že zmíněné věci aspoň částečně pocházejí ze zločinné krádeže. Ježto nalézací soud bezvadným způsobem zjistil, že obžalovaný věděl, že věci pocházejí z krádeží provedených S-em a P-em — neboť vývody stížnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř., jimiž napadeno zjištění o tomto vědomí, jsou vzhledem k doznání se obžalovaného v rozporu se spisy —, že tedy jde o krádeže spáchané ve společnosti, musil by si stěžovatel s hlediska § 186 a) tr. z. býti vědom též toho, že cena věcí takto ukradených je větší než 500 Kč (§ 174 IIa) tr. z), a to cena věcí ukradených v tom kterém z jednotlivých případů uvedených v rozsudkovém výroku, ježto sčítací zásada § 173 tr. z. nemá tu místa (srov. Löfflerova sb. 460, 476/13). Plyne to jasně ze znění § 186 tr. z., který se v odstavci a) o sčítání nezmiňuje a mluví o věci (jednotné číslo), kdežto protikladem k tomu v odstavci b) tuto zásadu uznává mluvě o »věcech«, »vícekrátě ukrytých« a o ceně, kterou věci tyto mají »dohromady«. Dovozuje-li tedy nalézací soud vědomí stěžovatelovo o ceně věcí přes 500 Kč (§ 186 a) tr. z.) z úhrnné ceny všech v rozsudku uvedených věcí, vychází patrně z nesprávného právního posouzení, neboť s hlediska § 186 a) tr. z. záleží na tom, aby se vědomí stěžovatelovo o hodnotě ukradených věcí vztahovalo na tu kterou krádež, z níž stěžovatel jednu nebo více věcí na sebe převedl. V té příčině přicházela by v úvahu jen krádež uvedená v odst. I pod čís. 2 rozsudkového výroku, v kterémžto případě cena ukradených věcí převyšuje 500 Kč, ovšem jen nepatrnou částkou. Než ani ohledně této krádeže není bezvadně zjištěno vědomí pachatelovo o její zločinné povaze, neboť neže rozsudkovým údajům, že stěžovatel věděl, že veškeré ukradené věci pře-

vyšovaly hodnotu 500 Kč, rozuměti beze všeho tak, že si byl stěžovatel vědom i toho, že věci pod čís. 2 uvedené samy o sobě již měly tuto hodnotu.

Nejvyšší soud nemá pro tento nedostatek zjištění náležitý podklad, aby sám rozhodl, je-li čin stěžovatelův podřaditi ustanovení § 186 a) tr. z. či mírnějšímu ustanovení § 464 tr. zák., pročez podle § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. přikázal věc soudu první stolice, by si zjednal potřebná skutková zjištění a pak znovu rozhodl, aniž bylo třeba se obíratí ostatními výtkami stížnosti, s formálního hlediska uplatňovanými.

Čís. 5281.

Podle prvního odstavce § 23 zákona o tisku je trestný každý, kdo sbírá předplatitele nebo upisovatele, nemaje k tomu písemného povolení, vydaného k tomu zvláště úřadem bezpečnosti. Způsob, jakým se sbírání děje, je lhostejný a zejména není omezen na ony způsoby, jak je vyžadovala nedovolená kolportáž podle prvního ustanovení § 19 (1), čís. 1 zákona čís. 126/33 Sb. z. a n. zrušené věty tohoto odstavce. Trestné je tudíž sbírání předplatitelů nebo upisovatelů i rozesíláním tištěných prospektů.

Skutková povaha přečinu podle první věty § 24 zákona o tisku nevyžaduje vědomí pachatelovo o záповědi, nýbrž stačí kulposní nevědomost pachatelova o ní.

Nezjednal-li si pachatel — vydavatel knih — jistotu v tom, zda byl skutečně soudním nálezem zapovězen spis, jehož obsah je zřejmě způsobilý hrubě porušiti veřejnou mravopoctnost a vzbuzuje tudíž podezření, že jeho rozšiřování bylo zapovězeno, a spis přes to rozšiřoval, odpovídá za to podle citovaného místa zákona, byť i o zákazu nevěděl.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1935, Zm I 1211/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 16. října 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 24 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. z. z r. 1863 a přestupkem podle § 23, odst. 1, věta 2 téhož zákona.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost se dovolává důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 9a) § 281 tr. ř.

A. Pokud se týče výroku o vině podle § 24 zákona o tisku, vytýká zmateční stížnost s hlediska hmotněprávního zmatku podle § 281, čís. 9a) tr. ř., že skutková povaha přečinu podle § 24 tisk. zákona není dána po objektivní stránce, poněvadž prý schází zjištění, že stěžovatel knihu »Justina« po jejím zabavení rozšiřoval po rozumu citovaného zákonného ustanovení. Než tu pomíjí stížnost výslovné rozsudkové zjištění, že obžalovaný onu knihu rozšiřoval a že rozsudek se při tom dovolává